

[Elsø-Merete Ross.]

større publikumssøgning i Sverige end gennemsnittet for de øvrige film. Det må da være trøsterig tale.

Poul Dam: Jeg vil gerne begynde med at takke kulturministeren for fremsættelsen af dette lovforslag. Det er rørende og charmerende, at vi får lov til at beskæftige os med nogle lovforslag, der drejer sig om, hvordan vi gerne vil indrette samfundet. Vi ved meget vel, at et lovforslag af denne art ikke kan opretholdes, hvis vi kommer ind i fællesmarkedet, og da regeringen arbejder intenst på, at vi skal komme ind i fællesmarkedet meget hurtigt, er dette altså et sidste møde med de gamle forhold, hvor vi kan få lov til selv at bestemme vore ordninger. Jeg synes, det er glædeligt, at vi sentimentalt kan få lov til at blive hængende ved den hidtidige ordning. Men altså: hvor længe går det? Ja, vi er jo nogle, der regner med, at vi ikke kommer ind i fællesmarkedet, og så kan vi da tro på, at dette får betydning for fremtiden. Men regeringen har en anden opfattelse, hvor den så ellers har den fra.

Denne debat har hidtil været meget bred, og der er fremsat så mange fremragende kulturelle synspunkter, at jeg ganske skal undlade at prøve at forøge deres tal, men i stedet vil tale om nogle mere praktiske ting.

Det første er, at den omfattende debat, der har været i pressen, i tidsskrifter og på møder siden dette lovforslags fremsættelse, synes at vise, at vi her står med et lovgivningsarbejde, hvor det er tvivlsomt, om folketingsudvalget kan klare sig med det traditionelle arbejdssæt. Mon vi ikke skulle prøve at få gennemført et langt mere uortodokst arbejde, hvor vi kunne trække de sagkyndige på dette område — og de er jo både mange og meget forskellige — ind i arbejdet, sådan at vi ikke blot skulle arbejde med andenhåndsmeddelelser, men virkelig kunne få et blandet folketings- og ikke-folketingsarbejde for at få den bedst mulige lov ud af det forslag, der foreligger her? Hvordan det kan gøres, ved jeg ikke, men jeg fremsætter tanken til overvejelse. Jeg tror ikke, sagen vil være tjent med, at vi sidder i et traditionelt 17 mands udvalg bag lukkede døre og arbejder med de mere eller mindre tilfældige ting, vi har fundet frem af den debat, der

har fundet sted derude, hvor det egentlig foregår.

For nogle år siden ville det væsentlige i dette lovforslag være betragtet som afskaffelsen af bevillingssystemet. Det, der er blevet sagt om denne afskaffelse her i dag, har væsentligt været glæde over, at bevillingssystemet skal afskaffes. Jeg tror, man vil indse, når det kommer væk, at det nu også havde sine gode sider. Bevillingssystemet har naturligvis nogle skønhedspletter, og hvis man selv har været med i et hjørne af det system, som bestemte bevillingernes uddeling, ved man, at nogle af afgørelserne måske ikke var særlig saglige eller særlig fornuftige. Men systemet sikrede, at de biografer, der blev oprettet, havde et nogenlunde rimeligt befolkningsunderlag. Det gav også mulighed for en nogenlunde ordentlig støtte til biograferne til oprettelsen, til sikring af, at biograferne var godt indrettede osv., og det gjorde en vis kontrol med, at biografernes repertoire var af en tilstrækkelig kvalitet, til noget rimeligt. Jeg tror, at det vil gå her som så mange steder, hvor man har lagt et bestemt system for had, at man, når det først er væk, vil savne det, ikke alene fordi man så ikke mere har det at skælde ud på — det er altid pinligt at miste noget, det er rart at skælde ud på — men også fordi man vil opdage, at systemet måske havde en række fordele.

Nu er der det pudsige ved lovforslaget, at man nok afskaffer bevillingssystemet, men derfor indfører man ikke friheden. Man får et interessant system med tilladelser, som skal gives af politimesteren, i København politidirektøren, og så må man nok spørge: hvorfor skal man egentlig det? Hvad kan egentlig meningen være med, at politiet skal give disse tilladelser? De gives efter objektive kriterier, og politiet skal altså sidde og kigge efter, at de objektive kriterier er i orden, og så skal de give tilladelserne. Men tilladelser skal der til. Det er altså i hvert fald i formen en nådesakt. Hvorfor kan man dog ikke, hvis man vil afskaffe bevillingssystemet, gå videre og sige: offentlig forevisning af film er fri?

Nu ved jeg godt, at der er nogle betingelser knyttet til det, og disse betingelser skal kontrolleres dels af politimesteren, som skal læse § 5 i lovforslaget og finde ud af, hvilke